

Такива свѣтли голѣмки очи като вѣглени, извити вежди гайтани, а пѣкъ снагата — стройна, като топола, гѣвка като трѣстика, та черния ѝ сукматъ на равни рамене ѝ прилѣгаше като ржковица. А пѣкъ гласътъ ѝ — сѣщинска песень на празникъ.

Петко Мѣглата не го свѣрташе, че жена му ни въ клинъ ни въ ржавъ влете — та стана, напълни стотанчетата и току измѣрмора.

— Хайде, искарайте ги по-скоро!

Кръчмарката излезе, а на Павла се струваше, че тя е още въ кръчмата. Безъ да знае защо, стана му приятно: нѣкаква мисълъ, че вечеръ следъ работа ще поидва да си пие виното; че ще среща тая хубава жена и ще му бжде по-